

VII. CONFIANÇA EN EL SENYOR. ATENTS A L'ESPERA¹

TEMPS PER DESCOBRIR I REFLEXIONAR

L'evangelista Lluc ens explica la presència de Simeó i Anna en la presentació de Jesús al temple (Lc 2). Són dues persones grans que viuen l'esperança en oració confiada enmig d'un po-

1. Papa Francesc: *Catequesis sobre la vejez 5. La fidelidad a la visita de Dios para la generación que viene*. Audiència General. Aula Pau VI, dimecres, 30 de març de 2022.

ble humil: dos ancians que esperaven que Déu els vingués a visitar. Tots dos reconeixen en Jesús la presència del Senyor, que omple d'alegria i de consol la seva llarga espera i de pau els seus cors.

Simeó és com un guaita, un sentinella que espera el compliment de la promesa. *“L'Esperit Sant li havia revelat que no moriria abans de veure el Messies”* Simeó reconeix en un nen fràgil d'una humil família jueva el *“Salvador del món”*, el que és *“llum de les nacions”* i *“glòria d'Israel”*.

En un horitzó tancat i descoratjador, quan hi havia tants profetes de calamitats i desastres, Simeó és un vell de conviccions profundes que no es va deixar arrossegar pel desànim. Li va tocar viure moments de crisi; de grans reptes i desafiaments per la fe, però es va mantenir ferm recolzat en el Senyor. No es va sentir protagonista, tan sols es va refiar de Déu; va saber deixar que Déu fos el protagonista i el centre de la seva vida.

Anna és una vídua ja gran, model dels pobres indefensos que tenen posada la seva única esperança en l'arribada del Salvador. Ha passat molts anys de la seva vida servint al temple. Va escoltar la profecia de Simeó, i, des d'aquest moment, només viu per anunciar l'arribada del Salvador. Es converteix en la primera evangelitzadora, portaveu de la gran notícia per al seu poble i per a totes les nacions de la terra.

“Hi ha persones per a les quals la llum se'ls encén al final de la seva vida com una estrella. Però només s'encén aquesta llum per al qui l'espera i la busca... Simeó portava molts anys

esperant-la, buscant-la. Havia envellit en l'espera. Però mai no havia perdut la confiança que la trobaria. Confiava que no moriria sense haver vist el desitjat, el Salvador” (José Luis Martín Descalzo).

Aquests dos ancians viuen atents, creuen firmament en les promeses, estan segurs que res ni ningú pot impedir que es compleixi el disseny, el pla de salvació. Els dubtes, els errors, la duresa dels cors no poden aturar la vinguda del Messies Salvador. Ells esperaven, van romandre atents enmig de la nit del món.

Diu el papa Francesc: *“Avui més que mai necessitem això: una vellesa dotada de sentits espirituals vius i capaços de reconèixer els signes de Déu... L'anestèsia dels sentits espirituals és una síndrome generalitzada en una societat que cultiva la il·lusió de l'eterna joventut” (Catequesis sobre la vejez 5).*

Quan el Papa parla de la insensibilitat dels sentits es refereix a la compassió, la fidelitat, la fraternitat, la tendresa, l'amor, la responsabilitat, l'espiritualitat. Si es perd la sensibilitat humana, es perden els moviments de l'esperit que ens fan més humans. La fraternitat, l'amor, l'entrega... no són aspectes afegits perquè una persona sigui santa o perfecta. Són l'essència de l'ésser humà. Quan trobem persones com Simeó i Anna que conserven la sensibilitat de l'esperit, ens adonem que no som nosaltres que esperem Déu, és Ell qui ens espera; ens espera cada dia. Les persones grans hauríem de viure aquesta font d'alegria que és esperar la presència del Senyor enmig nostre. Estem cridats a ser testimonis del seu missatge de salvació.

Ens fa falta que ens cuidin, que ens acaronin, que ens amanyaguin, que ens apreciïn. Necessitem sentir-nos útils, indispensables. Una manera de sentir-se estimat, és saber que et necessiten. Una manera d'estimar és dir “et necessito”. La fe i la confiança fan meravelles. “*Nada te turbe, nada te espante [...] quien a Dios tiene nada le falta sólo Dios basta*” (Santa Teresa de Jesús).

Qualsevol persona de Vida Creixent, tota persona gran creient, encara que li faltin les forces, té un cor, i aquest cor sempre és capaç d'estimar, d'agrair les meravelles que Déu fa en la seva vida, de posar-s'hi en escolta, de parlar amb el Senyor.

“Necessitem la sensibilitat de l'esperit, la maduresa de l'esperit, necessitem ancians savis, madurs en l'esperit, que ens donin una esperança per a la vida” (Papa Francesc).

Hem d'aixecar l'ànim amb un nou esperit i amb un cor renovat; amb l'ajut de les forces secretes que dormen en el cor de cadascú. Hem de redreçar-nos de la nit del desànim i del cansament de la vida i contemplar cada matí el sol, els ocells, les flors... El Senyor escriu “resurrecció” en cada fulla dels arbres, en el cant dels ocells i també en el cor de tots els humans. Sanem el cor. Cal treure del cor un somriure per als altres.

TEMPS PER ESCOLTAR I COMPARTIR

La vellesa debilita la sensibilitat del cos: hi veiem pitjor, sentim amb dificultat, ens costa diferenciar les olors, les mans perden la capacitat de reconèixer el que toquem... En canvi, els sentits

espirituals són més vius i estan més preparats per recollir les inspiracions i els signes que venen de Déu.

Recordem el que ens deia el papa Francesc: “*Avui més que mai necessitem això: ‘una vellesa dotada de sentits espirituals vius i capaços de reconèixer els signes de Déu... L’anestèsia dels sentits espirituals és una síndrome generalitzada en una societat que cultiva la il·lusió de l’eterna joventut’*” (Catequesis sobre la vejez 5). Com estan els nostres sentits espirituals, deserts o anestesiats?

Quan el Papa parla de la insensibilitat dels sentits es refereix la compassió, la fidelitat, la fraternitat, la tendresa, l’amor, la responsabilitat, l’espiritualitat...

Ens aturem a reconèixer i posar en pràctica el que ens diu el Papa?

TEMPS PER AL COMPROMÍS

Si es perd la sensibilitat humana, es perden els moviments de l’esperit que ens fan més humans. La fraternitat, l’amor, l’entrega..., no són coses afegides perquè una persona sigui santa o perfecta. Són l’essència de l’ésser humà. Això ens obre un camp immens de possibilitats personals i de grup.

TEMPS PER PREGAR

Pregària de Simeó

Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent
se'n vagi en pau, com li havíeu promès.
Els meus ulls han vist el Salvador,
que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles:
llum que es revela a les nacions,
glòria d'Israel, el vostre poble.

(Pregària litúrgica de Completes).

“Ahora, Señor, según tu promesa,
puedes dejar a tu siervo irse en paz.
Porque mis ojos han visto a tu Salvador.,
a quien has presentado ante todos los pueblos:
luz para alumbrar a las naciones
y gloria de tu pueblo Israel”

(Oración litúrgica de Completas).

Apòstol

Va, amic, no callis ni et facis enrere,
que has de brillar com el foc de nit, com far en la tempesta,
com llum que neix en la foguera de Déu.

Va, amic, no et rendeixis ni t'aturis,
que hi ha qui espera amb deliri
que comparteixis allò que l'*Altre* t'ha regalat.

Encara no t'has adonat de la llavor que, en tu,
creix amb força, fèrtil, poderosa,
i que donarà fruits de vida i d'evangeli?

Va, amic, estima a tothom amb un amor únic i diferent,
deixa't, en l'anunci, la veu i la força,
riu amb la rialla que encomanen les persones felices,
plora les llàgrimes, valentes de qui afronta la intempèrie.
Fins a l'últim dia, fins a l'última gota, fins a l'últim vers.
En nom d'Aquell que va passar pel món estimant primer.

José Mª Rodríguez Olaizola SJ.

Apóstol

Vamos, amigo, no te calles ni te achantes,
que has de brillar como fuego nocturno,
como faro en la tormenta,
con luz que nace en la hoguera de Dios.

Vamos, amigo, no te rindas ni te pares,
que hay quien espera, anhelante,
que compartas lo que Otro te ha regalado.
¿Aún no has caído en la cuenta de la semilla, que en ti,
crece pujante, fértil, poderosa,
y dará frutos de vida y de evangelio?

Vamos, amigo, ama a todos con amor único y diferente,
déjate en el anuncio la voz y las fuerzas,
ríe con la risa contagiosa de las personas felices,
llora las lágrimas valientes del que afronta la intemperie.
Hasta el último día, hasta la última gota, hasta el último verso.
En nombre de Aquel que pasó por el mundo amando primero.

José Mª Rodríguez Olaizola, SJ.